

Poděkování Jana Eichnera

Dobrý den či večer, vážená paní Žaludová, předem mého dopisu Vás co nejsrdečněji zdravím z večerního Sokolova - mého dočasného, přechodného bydliště. Napsal jsem pro Vás povídku, aby mé předchozí poděkování za Vaší píli nebylo plytké. Tuto povídku Vám věnuji. Pracoval jsem na ní dnes zhruba od jedenácti hodin dopoledne až - prakticky vzato - doted'. Kamarád mi onehdy napsal, že psát rovná se škrtat. Měl pravdu - tak to bylo v tomto případě. Použil jsem dva kratší fragmenty z dřívější tvorby. Potom jsem doplnil "novinky" a tvořil a škrтал. Myslel jsem přitom téměř celou dobu v dobrém na Vás. Na Vaší houževnatost, pracovitost a píli, kterou obdivuji. Jsem té drzosti, že Vás prosím, abyste tuto povídku přijala ode mě jako dárek (namísto formálních díků). Zároveň jsem té drzosti, že Vás dopředu prosím, abyste tuto povídku přijala jako další příspěvek ode mě do dalšího ročníku soutěže Kouzelný klíč s tím přáním, aby u povídky nebylo vynecháno věnování. Děkuji Vám za vše. S pozdravem a přáním mnoha hezkých hodin, Vaš vděčný Jan Eichner

NEZAPOMEŇ NA MĚ NIKDY!

JAN EICHNER

Věnuji s úctou paní Dagmar Žaludové (nejen pracovníci a editoři sborníku Kouzelný klíč z PL Bohnice)

Opět jsem vstoupil mezi soví starce ze snu. Ten s berlí otevřel oči a zeptal se mě: Tak co je nového, kámo? Tam venku je nevlídný, já na to. Pokračuj, řekl ten bezhlavý.

Nevlastní máma vyskočila z okna a já ji ztratil z dohledu. Černá barva má tu moc že přepadne každou noc. A stejně tak přepadla i nevlastní mámu. Nezpochybnitelně - s konečnou platností. Nemám slov - takový ne-čas!

Za kým máme vlastně my - vyvrženci z matčina lůna - chodit? Kdo mi odpoví na tuto otázku?

Odpovím si na tuto otázku sám níže.

S její sebevraždou jsem se vyrovnal tak, že jsem věnoval své tělo po smrti na vědecké účely. Zjevný, prvotní, důvod k tomu byl zcela jednoduchý - finance. Tam kde mě „přijmou“, mi slíbily, že uhradí veškeré náklady na funus. Tím pádem mi spadnulo břímě ze srdce. Nikdo z mých blízkých za mě nebude muset nic platit a nikomu z nich nebudu po smrti na obtíž. Tak taková to byla prvotní pohnutka - takový jsem ekonom. Navíc mi otec po pohřbu dodatečně řekl, že umřít je dražší než žít - důvod k tomu jistě měl.

Když se ale pohybuji v tomto myšlenkovém světě dál, vím, že za financemi se vždy skrývá něco jiného, často paradoxního. Přišel jsem časem na to, že hlavní důvod toho, proč chci věnovat sebe na vědecké účely, není ten výše zmíněný důvod. Za těmi chechtáky, kterými patologové pokrývají mou li-

kvidaci, stojí touha být platný. Touha být k něčemu. Tato jediná skutečnost ospravedlňuje mou snahu žít. Důvod k žití jiný nemám a ani jsem nikdy neměl. Taková je to bída!

Stydím se za to, že jsem člověk a že patřím do čeládky Lidstvo. Nevím přesně ani to, zda je to člověk, ale chodí to po dvou a mluví to. V mládí je to vzpurné a v dospělosti výbojně, achichouvej - ten boj o přežití!

Když jsem pečlivě prozkoumal historii lidstva, dospěl jsem k tomuto závěru: Celá historie lidstva u mě evokuje jenom obraz krvavého moře - neřízeného krveprolití. Současnost není jiná a budoucnost nevěstí nic jiného. Nic dobrého nás nečeká a na rozptýlení myslím jen ve vztahu k větru a popelu, který ze mě zbude.

Kdesi jsem si přečetl (nebo se mi to „jenom“ zdálo - vyjde to nastejno), že člověk je zvíře nemocné rozumem. Proti tomuto tvrzení se vzedmuly značné protesty z řad mnohých občanů. (Ať již pomazaných nebo pomatených - přijde na to, jak je vidí druzí.) Nicméně, po pečlivém přezkoumání zvířete nemocného rozumem, souhlasím s autorem tohoto tvrzení.

Starci ze snu bedlivě poslouchali. A když jsem skončil, tak se začali nejdříve usmívat a potom nahlas srdečně smát. Mě z toho mrazilo.

Když ztichnuli, tak mi řekl ten s tou kytkou na hlavě: Poslouchej, kámo:

Potkáš osudovou dívku. Z té se postupem času stane zralá žena. Musíš si ale pořádně vyčistit uši a přestat kecat nemsyly. Vyčisti si uši co nejdřív a poslouchej: Poznáš ji podle toho, že ti řekne, abys na ní nikdy nezapomněl. Tady máš malý bleskosvod, protože tě „to“ možná zabije bleskem. Ten bleskosvod nos pořád u sebe! A teď už jdi, my se také na nějaký občas ztrácíme.

Za pár hodin se v Chranišově konala zábava pro usedlíky. Avšak pro příchozí, uzavřenou společnost mladých - sex, drogy a rokenrol.

U jednoho stolu se dělo sedm divů světa. Křestní jména dívek nejsou výstižná pokud člověk nezná jejich jazykový původ. A potom je tady taky ještě ten půvab....

Přistoupil jsem ke stolu s předstíraným nezájmem. Tolik krásy pohromadě jsem v životě neviděl! Rozhodnul jsem se, že tam budu alespoň chvíli (nejraděj celou věčnost) zevlovat, ale začal jsem na sobě cítit upřené pohledy. Začal jsem je stopovat. Dva pohledy - ten můj a ten Její se sešli. Asi mozek se mi na chvíli proměnil v jo-jo. A to jo-jo, čili dvojnásobné přitakání mi začalo hopsat na trase hlava - rozkrok. Málem jsem ztratil rovnováhu, když tu mi v hlavě zahřměl ten jinak vlídný hlas:

To je ta dívka, které se obětuješ a tvůj život bude mít jediný a nevýlučný smysl!

Za několik dnů jsme již šli za ruce po cestičkách přebuzských. Přebuz je městečko na konci světa.

S trochou nadsázky se tu říká, že v okolí Přebuzi vládne osm měsíců zima a čtyři měsíce chladno. Okolí Přebuzi bylo vyhlášeno Přírodním parkem. Patří sem přírodní rezervace Velké a malé jeřábí jezero, Velký a malý močál a Přebuzské vřesoviště. Boží dar, který leží nedaleko, nemůže konkurovat našim syrovým duším - co se místa pobytu týče!

Téměř vždy nemluvná dívka mě nepřipraveného osudově oslovila.... Rozkázala mi přísně: Odhoď rychle to, co je ti na světě nejdražšího! Ucítil jsem vysoké napětí. Nestačil jsem se zamyslet a rychle jsem zahodil do škarpy malý bleskosvod. A dívka si sundala tričko a já se roztrásl vzrušením. Zatmělo se mi před očima a tu již vidím snad jen dívčin ukazováček, který míří na nepatrnou květinu. A - světe div se! Na květině se mi ukázala moje dívka a miloučkým hlasem se mě zeptala:

KOUZELNÝ KLÍČ

Vítězové VIII. ročníku literární soutěže pro pacienty a zaměstnance psychiatrických zařízení v České a Slovenské republice

28. března 2013 Psychiatrická nemocnice v Opavě

V kategorii pacienti diplom získali:

za 1. místo EICHNER Jan - 60 bodů za prózu „Rembrandt“

za 2. místo RAUŠER Bohuslav - 54 body za poezii „Pralinka“

za 3. místo JÁNOŠ Stanislav - 53 body za poezii *Femme Fatale*, prózu *Čakane na zázrak*

KOPČIL Antonín - 53 body za poezii „Tématicky matematická“

za 4. místo ZUŠČICOVÁ Dita - 52 body za prózu „Autobusová“

Mgr. DANČANIN Pavol - 52 body za povídku „Volá k moci“

DRAHORÁD Jan - 52 body za poezii „A na místě mezi lesy“, ...

HEKTOR pseud. - 52 body Za poezii „Čo ty na to mozek moj“...

V kategorii zaměstnanci diplom získali:

za 1. místo MUDr. KROMBHOLZ Jiří (ambulantní psychiatr, SANIMA Praha) 62 body za poezii „Pragmatická“, „Jarní“, „Filosofická“,

za 1. místo MUDr. DAVID Ivan, CSc. psychiatr a náměstek PLB) za povídku „Maminka“ 62 body

za 2. místo MUDr. PATARÁK Michal 51 bod (psychiatr, FNŠP F.D. Roosevelta, B. Bystrica) za povídku „Loup Garou“

za 3. místo PRSKAVEC Josef 50 bodů (sanitář, PL Kosmonosy) za povídku „Sanitář“

za 4. místo TOMANOVÁ Marie 46 bodů (terapeutka PLB) za povídku „Dana“

MUDr. Gondová Marie 46 bodů (psychiatryně, Liberec) za poezii „Loučení a Pentagram“

AMBROŽOVÁ Veronika 46 bodů (zdravotní sestra, PLB) za poezii „Láska..Otázka?“

GILÍKOVÁ Monika 46 bodů (SZP, PL Opava) za poezii „Chceme snít“

Jestli pak víš, jak se německy řekne pomněnka? Nevím, vyklouzlo ze mě.

Dívka mi to hned řekla, ale znělo mi to neznámě. Řekne se to „vergiss mich nie nicht“. A co to česky znamená, ptám se.

NEZAPOMEŇ NA MĚ NIKDY!

Projel mnou blesk a jakoby se ve mně zabydlel. Ale ta bolest!

V tu ránu se mi zjevil ten stařec ze snu s tou kytkou na hlavě a řekl mi:

Odhodil si bleskosvod! Teď si musíš pospíšit, jinak se samovznítíš!

HODNOCENÍ SOUTĚŽE

70 bodů je nejvyšší možné hodnocení, kterého bylo možné dosáhnout. Soutěžní díla byla hodnocena sedmičlennou odbornou porotou a nejvyšší možný počet bodů, které může každý člen poroty udělit, je 10. Nejvyšší skutečně dosažený počet bodů byl 62 v kategorii zaměstnanci a 60 v kategorii pacienti. Soutěžící, kteří nedosáhli na diplom, ale čestné uznání, v kategorii pacienti získali bodů od 45 do 21, zatímco soutěžící zaměstnanci od 45 do 32. V 8. ročníku literární soutěže pro pacienty a zaměstnance psychiatrických zařízení v České a Slovenské republice soutěžilo 107 pacientů a 20 zaměstnanců, tj. celkem 127 soutěžících, z nichž cca 50% bylo ze Slovenské republiky.

I v 8. ročníku Kouzelného klíče mile překvapila stoupající úroveň soutěžních prací. Hodnotit je a určit pořadí nebylo vůbec jednoduché. Naštěstí hodnotí práce kolektiv renomovaných odborníků - 5 Čechů a 2 Slováci.

A co je na této soutěži přitažlivé? Ačkoli má své vítěze, nemá nikdy ani jediného poraženého, protože každý soutěžící svěřil papíru něco ze sebe, ze svých pocitů, myšlenek, kousek svého nitra. Věřím, že každému, kdo se zúčastnil, soutěž přinesla potěšení, snad mnohým prospěla a nikoho nezarmoutila.

Dagmar Žaludová

Úsek pro vědu, výzkum a vzdělávání
Psychiatrická léčebna Bohnice

Neváhal jsem. Vzal jsem dívku do kostela a tím pádem i na věčnost.

Řekli jsme si tam - v dobrém i ve zlém až na věky věků a z dívky se stala žena. Za svědka mi šel satanista a mé ženě diva. Sešlo se tam v dobrém asi sto lidí a nechyběly ani kapacity na flóru. Ha ha - blesk je můj pomalejší bratr, smál jsem se pro sebe.

V sakristii ke mně přistoupil stařec ze snu s kyvadlem v pařátu a řekl mi:

Užívej bezustání života v pokoji a míru s tvou ženou od nás. - Prorocky vzato - život se ženou bez „bezustání“ budiž osudem člověka přeživšího zásah vlastního blesku. „Tolik“ přikázání aneb pozvánek do Řádu.

Časem ti všichni zemřou. Ani zvíře netrpí tak, jak budeš trpět ty!

Protože si člověk a ten má své vrtochy a na ty si pamatuje móóc dobře - lépe než zvíře. A mezi námi - sovými snovými přáteli - zvíře nedělá chyby. A koneckonců - „dojde“ ti to! Dojde ti - hrubě řečeno - že sny a iluze v nás převažují a přežívají nás. - Že v nich spolu hovoříme, bavíme se a veselíme se společně se zvířaty a květinami, kameny a vlastně s veškerenstvem.

Dojde ti, že sny a iluze jsou lepšími starci než vyhnanství, ve kterém se tu a tam nalézáme. Taková je doba!

Až ti zemře žena, jen zkrušeně hlavu pozvedneš k nebi a budeš řvát: Otevři se, effata!

A až začneš řvát, zasáhne tě blesk od toho sovího starce, který ho dosud křečovitě držel v rukou.

Sorry, kámo...

...budeš patřit mezi nás - soví starce ze snu asi jako ti všeználkovští starci co nás drží - snad - pohromadě.

Tito starci ale paměť asi nemají! - S jistotou ti to ale tvrdit nemohu.

Jenom ti na závěr sdělím, že občas utrousí, že přežívají díky lásce. Jsou to správci slova. Nic jiného neříkají - většinou jenom vzdychají nebo spí a jsou odkázáni na to, že my ostatní je trpíme a zároveň máme rádi asi tak, jako naši snovou, rozporuplnou paměť.

